

Het gebroken land

Het gebroken land

Emile Naus

© Emile Naus, 2020

Coverontwerp: Emile Naus

Coverillustratie: Hallbergsf/Shutterstock.com

ISBN: 978 94 639 8235 1

Voor Marlies

'We live, as we dream - alone.'
Joseph Conrad, Heart of Darkness

Proloog

Timbavati Private Game Reserve, Zuid-Afrika
Een week geleden

Voor me ligt een vlakke. In het licht van de maan lijkt het alsof er een blauwe sluier over het golvende zand ligt. Voorzichtig nu. Ik wil liever niet gezien worden. Het liefst verplaats ik me onder bladeren, door dichte begroeiing, in het donker. Maar ik moet er overheen. Oversteken. Ik heb geen keuze, er is geen tijd voor omwegen. Mijn hoofd twijfelt even, maar mijn lichaam niet. Dat rent gewoon door. De open ruimte in. Onder mijn voeten voel ik het vocht in de grond. Dit is aarde die regen krijgt. Overal zie ik sporen, grote en kleine. Sommige ken ik, andere niet. De dieren die ze achtergelaten hebben zijn hier nu niet meer. Ik kijk achterom. Opzij. Het land is verlaten en dat is maar goed ook. Ik ben iets onbegrijpelijk. Ik hoor thuis in een wereld die niet meer bestaat.

Daar is het bos weer. Nog een klein stukje. Ik schiet tussen twee struiken door. Beschutting. Ergens in mijn lijf zit een diepe vermoeidheid, maar ik mag er niet aan toegeven. Ik moet doorgaan. Ik kan niet stoppen. Het is alsof ik gevangen zit in een zich eindeloos herhalende beweging. Eenvoudig, maar onvermijdelijk. Ik ben als water dat naar beneden stroomt en onverbiddelijk de kortste weg naar zijn doel vindt. Zonder daar iets voor te hoeven doen. Het zit in de natuur van water. Het zit in mijn natuur. Er is iets in mij dat meer weet dan ik zelf.

Mijn weg is nu een smal paadje. Het loopt licht bergop en slingert een beetje. Een tak kraakt onder mijn voeten. Af en toe zie ik tussen de bomen door een stuk grasland. Ik ruik planten die ik niet ken. Ik hoor geluiden die tegelijk vreemd en vertrouwd zijn. Mijn zintuigen staan wijd open. Alles komt harder binnen. Ik zie wat ik doe. Ik voel wat ik doe. Kraakhelder. De zweetdruppels op mijn voorhoofd. De pijn in mijn gewrichten. Mijn kloppende hart. Het is er allemaal. Ik voel elke vezel, maar toch lijkt mijn lichaam helemaal niet van mij te zijn. Het is onderdeel van de lucht. Van de grond. Van alles.

Om me heen is het donker, maar binnen in me ook. Hoe verder ik ga, hoe erger het wordt. In gedachten herhaal ik steeds wat me te doen staat

en iedere keer neemt het een stukje van me mee. Het achtervolgt me. Het rent voor me uit. Ik kan het niet ontwijken. Ik zie hoe ik wacht. Uren. Dagen. Zonder te eten of te drinken. Zijn. Observeren. Ik zie hoe ik een word met de omgeving. Hoe ik het terrein bestudeer. De bewoners leer kennen. Als een jager die de tijd heeft. Tot het moment dat ik toesla. Dan wordt alles zwart.

Tegen zonsopgang komen mijn gedachten tot rust. De wereld glijdt in onsamenhangende vegen aan me voorbij. Het constante ritme van mijn passen houdt me gevangen in een prettige trance. Het enige waarvan ik me echt bewust ben is het smeulende vuur, diep vanbinnen. Alles wat ik ben is beweging. Dan stopt het ritme opeens. Ik voel hoe mijn voeten de grond raken. Hoe mijn beenspieren weerstand bieden aan de snelheid. Kleuren worden intenser. Gedachten komen terug, uit het niets. Dan sta ik stil. Ik ben in een soort niemandsland. Een plek waar tijd en ruimte me niet raken. Ik probeer me iets te herinneren, maar de beelden die ik zie zijn oud. Het voelt alsof ze uit het leven van iemand anders komen. Ver verwijderd van het hier en nu. Het moment duurt niet lang. Voor ik het weet heeft de werkelijkheid me weer ingehaald en komen de demonen terug. Ze laten me niet met rust. Nooit meer.

Deel 1

1.

Kaapstad, Zuid-Afrika

Steven bracht zijn hoofd tot vlak bij de spiegel, terwijl hij voelde hoe het koude water uit de kraan over zijn handen stroomde. Het licht in de ruimte was zo gedimd dat hij de kleur van zijn ogen nauwelijks kon onderscheiden. Een voordeel van dat licht, of liever gezegd het ontbreken daarvan, was dat je de wallen ook minder zag. Zonder te kijken maakte hij met zijn handen een bakje. Toen hij voelde dat het helemaal gevuld was met water gooide hij het met een snelle beweging in zijn gezicht. De sensatie bracht hem weer even terug naar een fittere versie van hemzelf. Hij draaide de kraan dicht, trok zijn hoofd terug en schudde zijn handen uit boven de wasbak. Met de druppels die over zijn voorhoofd liepen fatsoeneerde hij voor de vorm even zijn kapsel.

Geluiden drongen nauwelijks door, hier op het toilet van de Subterranean. Terwijl de band die een verdieping hoger aan het spelen was toch niet bepaald zacht stond. In een van de hokjes achter hem viel iets met een harde klap op de grond. Met een ruk keek hij om. Iemand vloekte binnensmonds in een taal die hij niet kende. De deur van het toilet ging open en meteen zwol de muziek aan tot een niet te missen volume. Een man kwam wankelend het toilet binnen lopen. Terwijl het hoofd van de man voorbij draaide was er een moment dat hun blikken elkaar kruisten. Hij had een vieze grijns op zijn gezicht, alsof hij een geheimje wist dat hij niet ging vertellen. Daarna verdween hij in een toilethokje. Steven liep snel naar buiten.

De muur naast de brede houten trap naar boven hing vol met oude posters aan de muren van de ruimte voor de toiletten. Grote namen, verrookte kleuren, andere tijden. Vreemd eigenlijk, dat hij hier vroeger nooit geweest was. Hij was zelf geen jazzliefhebber, maar toen hij hier woonde had hij verschillende vrienden die dat wel waren. Die hadden hem regelmatig meegenomen naar jazzclubs, maar niet naar deze. Hij viste zijn telefoon uit zijn zak. Tien over twaalf. Victor was laat.

Waar blijf je?, appte Steven.

Hij bleef even naar het scherm staren, maar de vinkjes werden niet blauw. De trap eindigde midden in de Subterranean, precies op het punt waar de vloer ophield met omhoog lopen. De zaal zag er vanaf hier

magisch uit, als een klassiek theater met een hoog plafond vol met rijkelijk versierde ornamenten. Twee balkonarmen hielden het podium in een liefdevolle omhelzing. De saxofonist was inmiddels aan het soleren geslagen. Zijn rechtervoet tikte wild mee met het ritme. De zangeres volgde de melodielijn met elegante dansbewegingen. Bas en drums volgden op de voet. Hij begreep wel waarom Victor hier af had willen spreken. Hij was zelf jazzmuzikant. Dit was zijn terrein. Bovendien leken de mensen hier zo uit een jaren zeventig film zo de Kaapse werkelijkheid te zijn ingelopen. Daar zag hij Victor, met zijn voorliefde voor alles wat minimaal 40 jaar oud was prima tussen staan. Steven baande zich een weg naar de grote bar achter in de zaal. Buik in, lichaam een kwartslag gedraaid. Misschien was Victor hier ergens. Iemand liep tegen hem op. Een gespierde man met twee grote cocktails in zijn handen keek hem lachend aan. Steven voelde een natte plek in zijn T-shirt ontstaan ter hoogte van zijn navel.

‘Sorry man’, zei de man, schouderophalend.

Nog voor Steven iets terug kon zeggen was hij al weer doorgelopen. Even verderop nam een dame glimlachend een van de twee cocktails in ontvangst.

Opeens zag hij aan de andere kant van de bar een vrouw in een felblauwe jurk zitten. Ze keek hem recht aan. Het was geen verleidelijke blik. Ze eiste gewoon zijn aandacht op. Normaal zou hij snel weg hebben gekeken. Net gedaan hebben of hij het niet gezien had. Maar nu niet. Hij schrok ervan.

Een jonge gast die er uitzag alsof hij later bankdirecteur wilde worden ging plotseling voor hem staan en bestelde bier. Steven bewoog als vanzelf opzij, op zoek naar de ogen van de vrouw. Toen hij een paar meter verderop een plek met zicht vond, was ze verdwenen.

Weer keek hij op zijn telefoon. Geen Victor. Waar bleef hij in godsnaam? Hij vond de trap naar het balkon en liep naar boven. Wie weet zag hij hem van daaruit ergens staan. Dit was niks voor hem. Victor hield je altijd nauwkeurig op de hoogte als je met hem had afgesproken. Bovendien was hij nooit zo laat.

De saxofonist was ondertussen op weg naar de climax van de solo. De drummer en de bassist volgden op de voet. Voor het podium verloren mensen zich in de muziek.

Het balkon was ruim en het was er minder druk dan beneden. Tegen de balustrade aan waren zithoeken met tafels, van waaruit je goed zicht had op de zaal. Vanaf hier leek het podium een pan die langzaam overkookte

en de zaal stukje bij beetje overspoelde.

Steven voelde zijn telefoon trillen in zijn broekzak. Victor, dacht hij meteen. Hij pakte zijn telefoon en stuurde naar het scherm. Geen groen tekstballonnetje maar een witte f in een blauw blokje. Daarnaast een regel tekst.

Blue girl sent you a friendrequest

Met een half oog op de zaal legde hij zijn duim op de startknop. Daarna opende hij facebook en drukte op het profiel van Blue girl. De foto was een tekening van een vrouw. Blue girl had haar pagina vier jaar geleden aangemaakt maar nog nooit wat gepost. Er waren geen foto's. Haar achtergrond was een blauw vlak.

De band was nu op volle oorlogssterkte aan het knallen. De saxofonist probeerde steeds hogere noten te pakken en leek elk moment te kunnen ontploffen. Op de dansvloer werd de steeds wilder wordende solo met toenemend enthousiasme ontvangen.

Hij keek weer naar het scherm en accepteerde het vriendschapsverzoek.

'Wilt u iets drinken, meneer?'

Een ober was ongemerkt naast hem komen staan.

'Wat raadt u aan?', vroeg hij.

'Een subtropical explosion. Specialiteit van het huis', antwoordde de man.

Het ding hier was blijkbaar cocktails. Vrijwel iedereen liep er mee rond.

'Doet u die maar.'

'Uitstekend, meneer.'

De ober wilde weglopen, maar Steven hield hem tegen.

'Wacht even', zei hij, terwijl hij snel door zijn bibliotheek bladerde op zoek naar een foto van Victor. 'Ik had hier meer dan een uur geleden afgesproken met iemand, maar ik zie hem nergens. Heeft u hem toevallig gezien?'

Steven hield zijn telefoon omhoog. Het gezicht van de ober betrok.

'Ja', zei hij. 'Die ken ik wel. Dat is Victor Boudiers. Hij kwam hier vroeger vaak. Om te spelen. Hij was gitarist, weet u. Maar ik denk dat u zich vergist.'

'Hoezo denkt u dat ik me vergis?'

De ober keek hem vreemd aan.

'Heeft u het niet gehoord dan?'

'Wat gehoord?'

'Victor Boudiers heeft twee maanden geleden een ongeluk gehad, meneer.'

‘Een ongeluk?’

‘Ja. Hij is met zijn auto tegen een pijler van een brug aangereden. Op de N2 ter hoogte van Kraaifontein. Hij was op slag dood.’

Steven voelde zich alsof hij door het balkon zakte.

‘Wat? Dood? Dat kan niet.’

‘Ik vrees van wel meneer.’

‘Maar... hij...’

‘Het spijt me echt meneer. Als u mij nu wilt excuseren...’

De muziek zakte terug naar een meer ingetogen niveau. Het klonk bijna melancholisch nu. De zangeres knipte met haar vingers en improviseerde met klanken.

Steven haalde een paar keer diep adem. Als Victor dood was, wie had hem dan hier naartoe gestuurd? Hij opende de whatsapp conversatie met Victor. Twee maanden geleden, had de ober gezegd. Hoeveel contact had hij sindsdien met Victor gehad? Helemaal geen bleek, totdat hij gisteren opeens van zich liet horen.

Vandaag om half zes had Victor voorgesteld om later op de avond iets te gaan drinken. Om tien over negen had hij geappt dat hij bijna klaar was met zijn werk en iets voor tien dat hij om elf uur in de Subterranean kon zijn. Iemand speelde een luguber spelletje met hem.

Sneller dan verwacht stond de ober weer voor zijn neus met de subtropical explosion. Het zat in een groot glas en was voorzien van tal van accessoires, waaronder een gigantisch stuk ananas en een roze parasolletje. Steven trok zijn portemonnee tevoorschijn, maar de ober stak zijn hand op.

‘Dat is niet nodig meneer. Het is van die dame daar, aan de andere kant van het balkon. Alstublieft.’

Steven keek in de richting die de ober aanwees. Een eind verderop zat de vrouw in de blauwe jurk aan een tafeltje. Weer keek ze hem aan. Dwingend. Ze bracht langzaam haar rechterhand omhoog. In haar hand had ze een telefoon. Zonder van hem weg te kijken maakte ze een beweging met haar duim. Bijna gelijktijdig voelde Steven zijn eigen telefoon weer trillen in zijn zak.

Blue girl sent you a message, las hij, achter de witte f.

Hij tikte hij zijn toegangscode in en opende het chatvenster van facebook.

Volg me, stond er.

Alleen dat. Niks meer. Toen hij opkeek van zijn telefoon liep Blue girl al over de trap naar beneden. De band zette aan voor het einde van het

nummer. De beat werd losgelaten en de drummer probeerde zoveel mogelijk te raken in zo weinig mogelijk tijd. De bassist hield zijn contrabas omhoog en plukte verwoed aan de eindnoot. Piano en sax fiedelden er op los. Het publiek klapte en joelde. Een man in een rood glitterpak en bijpassende hoed kwam het podium oplopen.

'Dames en heren', riep hij door de microfoon. 'Al bijna een halve eeuw maken we het elke avond waar in de Subterranean. De grote namen, de talenten, de mensen die iedereen volgend jaar kent. U noemt ze, wij hebben ze en vanavond is daarop geen uitzondering. Wat een fantastisch optreden! Geef ze alsjeblieft een daverend applaus: Laura Manzi and Miles Ahead'

Vanaf het balkon zag hij Blue girl door de zaal lopen. Rustig bewoog ze tussen het publiek door voor het podium, in de richting van de zijkant van de club. Wat moest hij doen? Blue girl was inmiddels aangekomen bij de nooddeur naast het podium, half verscholen achter een gordijn. Ze trok het gordijn opzij en deed de deur open.

Hij zette de subtropical explosion op tafel, stond op en liep naar de trap. Hij had geen idee wat Blue girl van hem wilde, maar wat het ook was, het was beter dan nu blijven zitten. Hij liep snel de trap af en stak met enige haast de dansvloer over. Toen hij de deur naast het podium opendeed kwam koelere, bewegende lucht hem tegenmoet. Hij deed een stap en stond buiten.

Terwijl de deur met een doffe klap achter hem dicht sloeg, drong de geur van een week afval in de zomer, kapotgeslagen bierflessen en urine zich aan hem op. Van de muziek en de stemmen in de Subterranean was alleen nog wat achtergrondruis over. In de verte hoorde hij auto's rijden. Rechts van hem keek een man met zijn broek op de enkels verschrikt zijn kant op. De dame die op haar knieën voor hem zat liet zich niet afleiden door het geluid. Vol overgave ging ze door met waar ze mee bezig was. Boven zijn hoofd knipperde een oude lamp. Blue girl was nergens te zien. De man begon te roepen dat hij op moest rotten. Hij zag er niet uit alsof hij zin had om een vraag te beantwoorden over een vrouw in een blauwe jurk. Steven twijfelde. Welke kant was ze opgegaan?

'Rustig maar schatje', zei de vrouw met een zwaar accent. 'Laat mij maar voor je zorgen.'

'Hij moet opzouten', riep de man weer. Hij miste zo te horen een paar tanden.

Steven liep naar links. De geur leek met elke meter die hij liep meer

aanwezig te zijn. Overal lagen plassen en een hoop ongedefinieerde rotzooi. Verderop zag hij een steegje. Iets daarvoor scharrelde een man in een lange jas door een stapel vuilniszakken. Toen Steven dichterbij kwam keek de man even op. Hij was graatmager en er hing een stuk sla in zijn baard.

‘Meneer?’, vroeg Steven.

De man dook in elkaar en probeerde te verdwijnen in het vuilnis.

‘Meneer, heeft u een vrouw in een blauwe jurk voorbij zien komen? Langzaam draaide hij zijn hoofd naar Steven toe en knikte in de richting van de hoek.

‘Bedankt’, zei Steven. Hij liep snel verder.

Het steegje was nog smaller dan dat waar de achterdeur van de Subterranean op uitkwam. Overal lagen plassen water. Een enkele lamp zorgde voor een schaars oriëntatiepunt. Het was stil hier. Het enige wat hij hoorde was het geluid van zijn eigen voetstappen. Halverwege de steeg zag hij onder een lamp een klein jongetje staan dat zijn kant op keek. Hij zwaaide. Steven liep naar hem toe, maar toen hij dichterbij kwam verdween het jongetje in een huis. Hij bleef staan en keek om zich heen. Toen zag hij haar.

Naast hem, op de muur, meters hoog stond een tekening van Blue girl. Precies dezelfde tekening als op de facebook pagina. Blue girl zelf was nergens te bekennen. Hij deed een paar stappen naar voren. Er was iets vreemds met de tekening. Iets dat hij niet op de profielfoto had gezien. Opeens begon er een telefoon te rinkelen. Steven schrok en keek in de richting van het geluid. Naast hem, aan de muur, hing een oude munttelefoon. Er was verder niemand. Langzaam liep hij naar het toestel toe. De telefoon bleef overgaan. Even twijfelde hij. Toen nam hij op.

‘Hallo’, zei hij afwachtend.

‘Steven’, sprak een rustige mannenstem. ‘Mijn naam is John Moore. Ik wil je graag spreken. Er komt nu iemand naar je toe om je op te pikken. Doe wat er gevraagd wordt en we zullen elkaar snel ontmoeten.’ De verbinding werd verbroken.

Steven stond even stil met de hoorn van de telefoon nog in zijn hand. Hij keek naar de grote tekening. De haren van de vrouw veranderden geleidelijk in wegvliegende vogels. In haar ogen dacht hij een spoor van wanhoop te zien. Alsof ze wist dat ze stukje bij beetje ophield te bestaan. Toen hoorde hij het zachte, ronkende geluid van een motor dichterbij komen. Achterin de straat zag hij een gedimde koplamp tussen plassen door slalommen.

De motorrijder droeg een zwart leren pak. Zijn gezicht bleef verborgen achter de klep van zijn helm. Met zijn hand maakte hij een gebaar alsof hij iets van Steven aan wilde nemen.

‘Je telefoon’, zei hij kortaf.

Steven pakte zijn telefoon en gaf hem aan de man. Zonder enige aarzeling gooide hij het ding met een grote boog in een plas water. Een kort hoofdknikje gaf aan dat hij achterop moest stappen. Dat deed hij. De plek waar hij ging zitten was warm. Hij legde zijn armen om het middel van de bestuurder en voelde hoe de motor in beweging kwam.

2.

Kaapstad, Zuid-Afrika

Steven voelde hoe de bestuurder het gas losliet. Hoe de motor geleidelijk vaart minderde en een paar meter naar links bewoog. Het knipperlicht reflecteerde in een plas water langs de weg. Voorzichtig bogen ze allebei opzij. Over de schouder van de bestuurder kon hij zien waar de bocht naar toe ging: een snelweg die over de brug liep waar ze net onderdoor waren gereden. De stad was grotendeels leeg op dit uur. Probeerde voor het aanbreken van de ochtend nog even een paar uur slaap te pakken. Bijna een jaar geleden had hij op het prikbord van MojoMerchants, een obscure marktplaats in de kelder van het internet, een bericht achtergelaten. Voor John Moore. Maandenlang had hij gewacht op een reactie, eigenlijk tegen beter weten in. Hij had geen aanwijzingen dat John Moore meer was dan een verhaal. Maar nu zat hij achterop een motor, midden in de nacht, in Kaapstad, op weg naar hem. John Moore was geen verhaal. Hij bestond echt.

Zijn vingers begonnen gevoelloos te worden. Voorzichtig probeerde hij ze te bewegen, meer om te controleren of ze er nog aan zaten dan wat anders. Het was koud achterop. Hij was gekleed op een warme zomernacht, niet op een lange motorrit. Dat hij zich tegen het leren pak van de bestuurder aan kon drukken scheelde iets. Toch zat er zat er weinig anders op dan de rit uitzitten. Het waren bewuste keuzes geweest die hem hier gebracht hadden.

Ze reden nu door een verlaten tunnel die verlicht werd door groene lampen. Het beton om hem heen was strak en lichtgrijs, het asfalt pikzwart met fel witte strepen. Opeens zag hij dat een andere motor naast hen kwam rijden. Ook daar zat iemand achterop. Hij wist meteen dat iets hem bekend voorkwam, maar het duurde even voor hij zich realiseerde wat het was. De motor. Die zag er precies zo uit als die van hun. De bestuurder had hetzelfde pak aan. De man achterop droeg kleren die identiek waren aan die van hem. Zelfs zijn eigen schoenen herkende hij. Niet veel later reden ze de tunnel uit. Meteen daarna ging de andere motor naar links, terwijl zij rechtdoor reden.

Wat was er zojuist gebeurd? De Whatsapp account van Victor, de tekening van Blue girl op de muur van het pakhuis, de telefoon die

precies begon te rinkelen toen hij ernaast stond. De dubbelgangers op de andere motor. Dit was georganiseerd op een manier die hij nog nooit gezien had. Kosten noch moeite werden gespaard.

Terwijl de stad aan hen voorbij waaide reden ze van de snelweg af en minderden ze wat vaart. De huizen hier waren armoedig. Bij elkaar getimmerde zoi. De Cape Flats, dacht hij, de grote vlakke ten zuidoosten van het Central Business District.

Opeens werd de lucht warmer, alsof iemand de airco uitzette. De verharde weg ging over in een zandweg. Aan weerszijden van de weg lagen grote loodsen, waarvan de meesten er vervallen uitzagen. Kapotte ruiten, roestige wandplaten en rommel voor de deur. Deze plek had betere tijden gekend. Aan het einde van de weg zag hij de zee liggen. De motor stopte bij de laatste loods voor het water.

‘Afstappen’, zei een man die hen vanaf de loods tegenmoet kwam lopen. Zijn stem was diep en dwingend. Steven gleed van het zadel af. Hij had net wat te lang in een houding gezeten die hij niet gewend was, waardoor hij overal spieren voelde waarvan hij niet wist dat ze bestonden.

‘Deze kant op’, zei de man. Hij draaide zich om en sjokte naar de loods.

Els Steigerbouw stond er boven de deur. De poort werd opengeschoven. Hij hoorde wielen piepend over een verzonken rail rollen. De metalen platen van de poort klapperden mee.

De muren van de loods stonden vol met graffiti. In het dak zaten twee lichtstraten; lange rijen ramen die als twee zijden van een driehoek tegen elkaar aan stonden. Op sommige plekken lagen nog wat verroeste pijpen op elkaar gestapeld en hier en daar stond een bak met klemmen. De glorie-dagen van Els Steigerbouw waren duidelijk voorbij.

De man bracht hem naar het midden van de loods. Daar stond een tafel met een bureaulamp en twee stoelen. De lamp was aan. Aan een kant van de tafel lag een bruine dossiermap. Ook stond er een houten schaal-tje met biltong. Over één stoel hing een zwarte leren jas.

‘Gaat u zitten, meneer Hofland’, zei een stem.

De stem werd vergezeld door het flappende geluid van strandslippers. Was dit John Moore? Zijn buik verried minsten 40 kilo te veel en zijn snor en kaaklijn waren verbonden met elkaar via twee strak gesoigneerde stukken baard. Met een handgebaar wees hij naar de jasloze stoel. Zelf nam hij plaats aan de andere kant van de tafel. Steven schoof de stoel naar achteren en ging zitten.

‘Laat ik u vertellen waarom u hier bent.’

Hij knikte met zijn hoofd alsof hij zijn gezichtsveld wilde ontdoen van een verdwaalde haarlok. Zijn haar was echter gemillimeterd, waardoor het eerder leek alsof hij een vlieg wegjoeg.

‘Onze opdrachtgever, de heer Moore, wil u graag spreken. Dat is bijzonder, realiseert u zich dat goed. Het is maar voor weinig mensen weggelegd.’

De man rook naar zweet en parfum. Alsof hij geen tijd had gehad om te douchen voor hij vertrok en nog snel even wat nare lucht had willen maskeren.

‘Sterker nog, in de bijna twee decennia dat wij van O’Sullivan’s Fine Transport voor hem werken gingen minder dan tien mensen u voor. Stuk voor stuk hebben we ze begeleid, gescreend, getransporteerd en afgeleverd. Foutloos. Meneer Moore kiest voor ons omdat wij professionals zijn.’

Hij opende de bruine map die op tafel lag en keek even naar de eerste pagina. Zijn vingers bewogen langs de randen ervan.

‘Meneer Moore is in meerdere opzichten een gewild man. Er is hem veel aan gelegen om u te ontmoeten, maar net zo veel om niet de verkeerde persoon voor zich te krijgen. Aan ons de taak om dit proces in goede banen te leiden. Om dat voor elkaar te krijgen nemen wij geen halve maatregelen. Zo reden er vannacht verschillende dubbelgangers van u op een motor door de stad. Het volgen van de juiste persoon, zowel op de grond als in de lucht, wordt zo erg lastig. Begrijpt u dat?’ Steven keek naar het dossier. Er stond een hoop tekst op de pagina, de eerste van een klein stapeltje.

‘Ik denk het wel’, antwoordde hij.

De man keek even op pagina twee. Om zijn nek hing een gouden ketting met aan elkaar geschreven letters. Linsie, stond er.

‘Ik ga u een paar vragen stellen. Als u die naar tevredenheid beantwoordt mag u naar het einde van de loods lopen. Daar staan drie identieke auto’s klaar. U kiest er een uit en stapt in. Die auto zal u naar uw volgende bestemming brengen. Is dat duidelijk?’

‘Ja’, zei Steven.

Sommige van de ramen in de lichtstraat waren gebroken. Dat maakte hij op aan de plassen water die her en der op de grond lagen. In sommige was een flauwe weerspiegeling van het lampje voor hem op tafel te zien.

‘Voor de volledigheid. Als u liegt, een fout antwoord geeft, of geen antwoord, zijn we klaar. Dan ligt u nog voor dat de zon opkomt met een

blok beton aan uw voeten op de bodem van False Bay.'

'Biltong?', vroeg hij, terwijl hij Steven het schaalteje voor hield.

'Nee dank je', zei Steven. 'Begin maar.'

De man pakte zelf een stuk gedroogd vlees en begon erop te kauwen. Tegelijkertijd bladerde hij wat door het dossier. Af en toe fronste hij zijn wenkbrauwen en bromde hij wat onverstaanbaars. Tenslotte pakte hij een stuk papier uit de map, legde het op tafel en schoof het naar Steven toe.

'Kunt u mij vertellen wat dit is?', vroeg hij.

Hij keek Steven recht aan. Zijn nek was bijna net zo breed als zijn hoofd.

Steven keek naar het papier. Er stond:

$$H(t) | \psi(t) \rangle = i\hbar \frac{d}{dt} | \psi(t) \rangle$$

'Dat is Schrödinger', zei Steven.

'En wat vertelt Schrödinger hier precies', zei de man nadat Steven iets te lang niets zei.

Steven kon zich moeilijk voorstellen dat de man zou begrijpen waar de vergelijking voor stond, maar hij had wel gezegd dat het bij een fout antwoord einde verhaal was.

'Schrödinger beschrijft hier de quantummechanische dualiteit van materie', zei Steven. 'Deeltjes dragen altijd een golfkarakter met zich mee en golven dragen altijd een deeltjeskarakter met zich mee. De vergelijking beschrijft een deeltje, maar de toestand van dat deeltje is als een golf. Het is de basisformule van het quantummechanische systeem.'

'Heel goed', zei de man. Hij staaarde weer in zijn map. Aandachtig bestudeerde hij sommige pagina's. Het leek alsof hij totaal onvoorbereid was op het gesprek en de juiste vragen nog moest uitzoeken.

'U werkt bij Spintech, nietwaar?'

'Ja.'

'Hoe lang al?'

'Sinds maart 2012.'

'Bent u gelukkig daar?'

'Ik mag niet klagen.'

'Dat vroeg ik niet. Bent u gelukkig daar?'

Steven keek de man aan. Waarom wilde hij dit weten? En wat moest hij met het antwoord?

‘Niet echt’, zei hij maar. Naar waarheid.

‘Dank u wel’, zei de man. ‘Wie is uw baas daar?’

‘Professor doctor Jim van Steen.’

‘Bent u blij met hem?’

‘Over het algemeen wel ja.’

‘Wie is de assistente van Prof. Dr. Jim van Steen?’

‘Carolien van Hout.’

‘Wat doet mevrouw van Hout precies?’

‘Ze promoveert bij hem.’

‘Hebben ze een relatie?’

‘Wie? Van Steen en Carolien?’

‘Ja.’

‘Anders dan professioneel?’

‘Ja.’

‘Ehh... Dat zou kunnen.’

‘Dat zou kunnen? Ik weet niet of ik duidelijk genoeg ben geweest aan het begin van dit gesprek, maar de bedoeling is dat u heldere antwoorden geeft.’

‘Ok. Ja, ze hebben een relatie.’

‘En hoe weet u dat?’

‘Ik heb ze samen gezien. Niet werk-gerelateerd zeg maar.’

‘Wanneer?’

‘Twee weken geleden nog.’

‘Waar?’

‘Ik zag ze een hotel in de stad binnen lopen. Midden op de dag. Toeval. Ik geloof dat ze doorgaans vrij discreet zijn.’

Hij keek Steven even met een waterige blik aan. Daarna pakte hij een pen en schreef een paar dingen op in de map.

‘Hoe ver zijn jullie eigenlijk, bij Spintech?’

‘Met wat?’, vroeg Steven.

‘Volgens mij weet u precies wat ik bedoel, daarom zal ik de vraag nog eens stellen. Hoe ver zijn jullie eigenlijk, bij Spintech?’

‘Je bedoelt hoe ver we zijn met ons project?’

‘Ja.’

‘Dat is best lastig te zeggen.’

‘Probeert u het toch maar.’

Steven keek naar zijn ondervrager. Die pakte er nog een stuk biltong bij

en zette het tussen zijn hoektanden. Met een flinke ruk trok hij het stuk in tweeën.

‘Goed’, zei Steven. ‘Ik hoop dat we volgend jaar een werkend prototype hebben.’

‘En wat houdt dat in, een werkend prototype?’

‘Dat houdt in dat je alle wetenschappelijke problemen die er zijn hebt opgelost en investeerders kunt gaan zoeken om een echt exemplaar te maken.’

‘Maar daar zijn jullie nog niet?’

‘Niet bepaald nee.’

‘Wat houdt jullie tegen?’

‘Pff, wat niet? Maar kort door de bocht, ik ben er nog niet van overtuigd dat de qubits waarmee we nu werken gaan brengen wat we ervan verwachten.’

‘Waarom niet?’

‘Een qubit neigt zijn informatie te verliezen op het moment dat je die gaat meten. Niemand weet waarom, maar het gebeurt. De truc is nu om een qubit te vinden die én een hoge rekensnelheid heeft, én zijn informatie zo lang kan vasthouden dat hij bruikbaar voor het werk dat hij moet doen. Die combinatie maakt het vinden van de juiste qubit nogal lastig. Ik twijfel of we de ideale quantumsystemen al gevonden hebben.’

De man zei niets, maar zat met de nagel van zijn pink tussen zijn tanden te frotten. Blijkbaar zat er ergens een stuk biltong klem. Ondertussen keek hij Steven aan. Probeerde hem te peilen.

‘Een quantumcomputer’, zei hij tenslotte. ‘Fokking hell.’

De man die hem binnen had gelaten kwam naar de tafel gelopen. Op een meter of drie afstand bleef hij staan en gebaarde naar de ondervrager dat hij moest komen.

‘Ik ben bezig, zie je dat niet?’, blafte de man die tegenover hem zat.

‘Meneer, u moet echt even komen’, zei de man.

Met enige tegenzin stond hij op en liep hij weg van de tafel. Aandachtig luisterde hij naar wat de man op fluistertoon te zeggen had. Na een minuut of wat keerde hij weer terug.

‘Het ziet ernaar uit dat we de zaken enigszins moeten bespoedigen. Er blijkt vanavond een bovengemiddelde interesse in uw persoon te bestaan. Dat is echter ons probleem.’

Hij nam de map er weer bij.

‘Uw probleem is de volgende vraag.’

Hij zette een elleboog op tafel en liet zijn kin leunen op het verbindingsstuk tussen zijn duim en zijn wijsvinger. Na een tijdje wreef hij met zijn hand over zijn gezicht, over zijn hoofd en via zijn nek weer terug naar de originele positie.

'Hoe gaat het met uw moeder?', vroeg hij.

De timing van de vraag was goed gekozen, na een stilte. Steven schrok, maar herstelde zich snel.

'Niet zo goed', zei Steven.

'Leg eens uit.'

'Wat wil je dat ik zeg', vroeg Steven. 'Ze zit in een verzorgingshuis. Ze zegt geen woord meer en ik heb geen idee of ze me nog herkent.'

'Wanneer heb je haar voor het laatst gesproken?'

'Doet dat ertoe?'

'Jazeker. Ik vraag het namelijk.'

'Een paar jaar geleden.'

'Hoeveel is een paar?'

'Drie denk ik.'

'Waar ging dat gesprek over?'

'Dat kan ik je wel vertellen, maar er is geen enkele manier waarop jij zou kunnen weten of het juist is wat ik zeg.'

'Geeft u alstublieft antwoord op de vraag, meneer Hofland', zei de man weer.

'Vergeet het maar. Ik doe niet meer mee aan dit toneelstuk. Je wil weten wie ik ben? Prima, maar laat mijn moeder erbuiten.'

Steven sloeg zijn armen over elkaar en keek de man strak aan. Die stond rustig op, krabde even aan zijn kont en pakte vervolgens een Walther PK onder het elastiek van zijn trainingsbroek vandaan.

'Blijkbaar', zei hij, terwijl hij de loop van het pistool tegen Steven's neus drukte, 'bent u niet zo slim als dit dossier doet vermoeden, anders had u al lang begrepen dat het mijn taak is om vragen te stellen en uw taak om ze te beantwoorden. Niet andersom. U gaat antwoord geven op de vraag en zorgen dat het klopt, anders bent u voer voor de haaien hier verderop. Begrepen?'

De man trok het pistool terug en ging weer zitten. Ondertussen begon Steven zich steeds meer af te vragen wat er in dat dossier stond. En hoe het daar terecht was gekomen. Toch moest hij nu iets zeggen.

'Over mijn vader.'

'Kunt u iets specifiekere zijn?'

'Ik vroeg haar wie mijn vader is.'

'Waarom wilde u dat weten?'

'Omdat ze het me nooit verteld heeft.'

'En wat was haar antwoord?'

'Ze zei dat ze het niet zeker wist. Dat er twee mannen verliefd op haar waren en een van de twee mijn vader was.'

'Heeft ze namen genoemd?'

'Nee.'

'Echt niet?'

'Dat zeg ik toch.'

De man zette nu zijn beide ellebogen op tafel en bestudeerde een pagina uit het dossier die hij met twee handen vasthield. Steven zag de zwart geprinte letters aan de andere kant van het vel papier staan. Toen hij klaar was legde hij het vel zorgvuldig terug in het dossier en sloot het. Hij boog voorover en keek Steven aan.

'Laatste vraag', zei hij. 'Denkt u echt dat de dood van Rosa Giordano een ongeluk was?'

3.

Kaap Agulhas, Zuid-Afrika Drie maanden geleden

Tom voelde het meteen. De boekhouder. Als deze man in de buurt was, dan wist hij dat. Daar, naast de vuurtoren zou hij zo meteen verschijnen. Een zwart silhouet tegen een donkergrijze achtergrond.

Vroeger werd hij altijd onrustig van de boekhouder, wat hij niet vreemd vond bij iemand die je aan voelde komen. Tegenwoordig kon hij het zakelijk benaderen. Ze hadden met elkaar te maken, of hij wilde of niet. De boekhouder was zijn verbinding met John Moore. Meer was er niet. Hij schoof de mouw van zijn jas omhoog en keek op zijn horloge. 6.57. Niet alleen hing er een vreemde energie om de boekhouder, hij was ook altijd griezelig op tijd. Om precies 7.00 zou hij naast hem staan, niet eerder en niet later. Zelf kwam hij altijd te vroeg. Hij wilde weten hoe de ontmoetingsplek er uitzag. Hoe hij weg kon komen in geval van nood. Hij en de boekhouder hadden zaken te bespreken die interessant waren voor bepaalde mensen. Voorzichtigheid was daarom geboden. De belangen waren groot.

De plek waarop hij en de boekhouder elkaar ontmoetten was ook nooit hetzelfde. Het kon overal zijn. Een hut in de bergen, het achterdek van een luxe jacht, een lege verdieping van een flat in aanbouw. De uitnodiging kwam altijd zo kort van tevoren dat er net genoeg tijd was om bij de plek te komen waar hij moest zijn. Soms sprak iemand hem op straat aan met een instructie of zat er opeens een brief onder zijn ruitenwisser. Een keer zat de boekhouder gewoon ergens op hem te wachten. Kosten nog moeite werden gespaard om elke vorm van voorspelbaarheid uit te bannen. En nu waren ze hier. Kaap Agulhas. Het zuidelijkste punt van Afrika. Het einde van de wereld.

Iets na 6.58 verscheen de boekhouder op de weg. Hij droeg een lange, zwarte overjas en daaronder een donker, driedelig pak met een lichte krijtstreep. Op zijn hoofd stond een ronde, zwarte hoed. Hij had een paraplu in de ene hand en een zilverkleurig koffertje in de andere. De boekhouder was een magere man met een lang gezicht. Hij was helemaal geen boekhouder, maar Tom noemde hem toch altijd zo. Rustig liep hij naar de plek waar Tom stond. Hij had geen haast.

Elke keer als de boekhouder in de buurt was dacht hij aan zijn vreemde relatie met John Moore. Al jaren voerde hij de meest complexe opdrachten voor hem uit, maar nog steeds had hij geen idee wie de man was. Niemand wist het. John Moore was een mysterie. Eén keer had hij hem gesproken, bijna twintig jaar geleden. Direct nadat Moore hem op de een of andere manier weg had gekregen uit de ondergrondse cel in Bagdad waar de Iraakse geheime dienst hem wekelijks toetakelde. Het geluid van de rinkelende straattelefoon aan de achterkant van het gebouw stond nog steeds in zijn geheugen gegrift. Moore had hem persoonlijk uitgenodigd in zijn wereld. Een wereld waaruit hij nooit meer was weggegaan.

Sneller dan verwacht stond de boekhouder naast hem. Hij zette het koffertje op de grond tussen hen in. Er werden geen beleefdheden uitgewisseld. Tom keek naar de lucht die nauwelijks van het water te onderscheiden was. De golven beukten met grote kracht op de rotsige kustlijn. Een eind verderop lag het doorgeroeste geraamte van een vergane vissersboot.

‘Drie maanden geleden’, begon de boekhouder, ‘werd in een appartement op de vijfenveertigste verdieping van een woontoren in Shanghai het stoffelijk overschot aangetroffen van Xiang Zhou, accountmanager bij de Shanghai City Commercial Bank. Wat er nog van hem over was zat vast getapet aan een bureaustoel. Voor zijn heengaan was hij langdurig met een mes bewerkt. Veel van zijn verwondingen waren niet dodelijk, maar vooral pijnlijk.’

De boekhouder pauzeerde even, alsof hij een moment stilte in acht wilde nemen ter nagedachtenis van het slachtoffer.

‘Eén van Xiang Zhou’s klanten was Kaiju Capital, een investeringsmaatschappij van John Moore. Het is waarschijnlijk dat Zhou in zijn laatste uren het een en ander heeft losgelaten over Kaiju Capital.’

De boekhouder nam nog een trek van zijn sigaret.

‘Drie weken later, ging hij verder, ‘werd Wilfred Botango dood aangetroffen in een suite van het Villa Rosa hotel in Nairobi. Botango was directeur Shelter for Africa, de organisatie die onder meer Hagadera, het grootste vluchtelingenkamp van Afrika in Oost-Kenia beheert. De omstandigheden waaronder hij gevonden werd vertoonde dusdanig veel overeenkomsten met de moord in Shanghai dat er meteen een paar alarmbellen afgingen bij onze man ter plekke.’

Op de weg achter hun passeerde een auto. Tom kon het niet laten om te

kijken.

‘Shelter for Africa is opgericht door John Moore, net als een viertal andere organisaties die op humanitair gebied actief zijn op verschillende plekken in Afrika. Botango is in het verleden bij al die organisaties werkzaam geweest.’

De boekhouder pauzeerde even, alsof hij naar de climax van zijn opsomming toe werkte.

‘Twee dagen geleden was Pierre Degas aan de beurt, een technicus van France Telecom. Gevonden in zijn woning in Bourron-Marlotte, vlakbij Fontainebleau. Een vrijwel exacte kopie van de vorige twee moorden. Ik hoop dat ik niet uit te leggen wat meneer Degas voor interessants te vertellen had.’

De boekhouder keek Tom’s kant op, voor het eerst sinds zijn komst. In zijn ogen zag Tom een zakelijkheid die zelfs hem beangstigde.

‘Iemand komt te dicht bij John Moore’, zei de boekhouder.

Af en toe waaide een druppel water tegen Tom’s gezicht. Hij dacht na. Drie mensen met cruciale informatie over John Moore. Iemand zat heel gericht met een stokje op verschillende plekken in een gigantische mierenhoop te porren, rustig wachtend tot hij een mier vond die hem de weg naar de koningin kon vertellen.

‘Moore wil dat je dit oplost’, zei de boekhouder weer. ‘Vind degene die hier verantwoordelijk voor is en zorg dat wat hij gevonden heeft begraven wordt op een plek waar niemand het ooit meer terug vindt. In dit koffertje zit alles wat je nodig Paspoorten, bankrekeningen, contacten. Doe wat je moet doen. Er zijn geen beperkingen.’

‘Enig idee in welke hoek ik het moet zoeken?’, vroeg Tom.

‘Er circuleert een naam. X256.’

Tom keek weer voor zich uit. Het gekrijs van een meeuw klonk in flarden boven de wind uit. Het tijdstip waarop de boekhouder met deze informatie kwam zat hem dwars. Als hij meteen na de moord op Xiang Zhou aan de slag had kunnen gaan had hij wellicht de schade kunnen beperken. Nu, drie kostbare maanden later, waren de sporen van toen verdwenen en had X256 nog veel meer informatie kunnen verzamelen. Zijn voorsprong was groot. Misschien zelfs al te groot.

Toch had Moore hier waarschijnlijk zijn redenen voor. Hij was niet iemand die zaken aan het toeval overliet. Daarbij waren zijn opdrachten meestal net zo raadselachtig als de man zelf. Het echte doel was nooit duidelijk. Tom begreep wel waarom dat zo was. Het grote gevaar voor John Moore lag niet bij de mensen wiens belangen met die van hem

conflicteerden, daarvoor had hij zich veel te goed ingedekt. Juist de mensen die voor hem werkten waren het risico. Degenen die de ingewikkelde klussen voor hem op moesten lossen en daardoor dingen wisten over hem. Mensen zoals Tom. Het was essentieel dat zij nooit het grote plaatje zagen. Uit voorzorg. Alleen John Moore wist precies hoe het zat.

'Tot slot nog een aandachtspunt', zei de boekhouder. 'Het is cruciaal dat je vorige opdracht eerst tot een succesvol einde wordt gebracht.' De vorige opdracht, dacht Tom. Het boek in Dubai.

'Het staat je vrij', ging de boekhouder verder, 'om dingen te combineren, mocht dat zo uitkomen.'

Boven de twee oceanen voor hem besloegen wolken in wilde, ongecontroleerde halen het gehele spectrum tussen zwart en wit. Kleur ontbrak boven Kaap Agulhas. Het schuim van de golven leek bij tijd en wijle te versmelten met de lucht. De boekhouder vertrok. Tom bleef staan totdat hij voelde dat de man helemaal weg was. Terwijl de contouren van een plan zich begonnen te vormen in zijn hoofd be kroop hem tegelijkertijd het gevoel dat er iets goed mis was. Hij was er te laat bij geroepen. Waarom? Hij kon maar één reden bedenken. Eén woord. Einde.

Timbavati Private Game Reserve, Zuid-Afrika

Steven zag een klein zilver stipje schitteren, midden in een gigantische lappendeken. Het bewoog over een van de vele lijnen die de vakjes verdeelden. Heel af en toe kwam het stipje een teken van menselijke bewoning tegen, een eenzaam huis, een brug over een rivier, maar vanuit de lucht viel vooral de leegte op. Het land was groot en verlaten. Om hem heen hoorde hij het monotone geronk van de motor. Af en toe zorgde de luchtweerstand voor een korte verandering in toonhoogte. Ze vlogen in oostelijke richting. Ten zuiden en westen van Kaapstad was immers alleen maar zee en als ze naar het noorden vlogen zou hij nu aan de rechterkant de zon moeten zien.

Als hij iets zeker wist, dan was het dat de dood van Rosa een ongeluk was. Stel dat iemand haar, of hemzelf, om welke bizarre reden dan ook dood had willen hebben, dan waren er honderd manieren te verzinnen die effectiever en meer garantie op resultaat boden dan een omvallende vrachtauto op een Duitse snelweg.

Het moment, of eigenlijk de paar seconden voor het ongeluk, had hij al zo vaak opnieuw beleefd. De keuze die hij moest maken; de wankelende vrachtwagen via links of via rechts proberen te ontwijken, en die verkeerd uitpakte. Het besef dat er, nadat de vrachtwagen boven op hun auto was geland, met hem niks aan de hand was terwijl de plek waar Rosa zojuist nog zat nu een hoop verwrongen staal was.

De man met de dikke nek had hem niet tegengehouden toen hij was weggelopen na de vraag over Rosa. Hij kon doodvallen met zijn suggestieve onzin. Blijkbaar was de man het daar niet geheel mee oneens, aangezien hij nu niet met een blok beton aan zijn voeten op de bodem van False Bay lag. In plaats daarvan zat hij al een tijd in een klein vliegtuig, onderweg naar een onbekende bestemming.

De zwarte auto met geblindeerde ramen had hem direct naar een vliegveld gebracht. Voor zover hij dat kon zien in het schemerdonker bestond dat uit niet meer dan twee gebouwtjes en een start- en landingsbaan. Het vliegtuigje waarnaast hij werd afgezet paste goed bij de afmetingen van het vliegveld. Het bood plaats aan twaalf passagiers. Hij was de enige persoon aan boord, naast de piloot. Een copiloot was er

niet. Blijkbaar zette O'Sullivans Fine Transport zijn eenpersoonsbeleid ook in de lucht door. Hoe minder mensen wisten van de bestemming, hoe beter.

Even vielen zijn ogen dicht. Nu hij zo lang stil zat begon de vermoeidheid toe te slaan. Al snel realiseerde hij zich wat er gebeurde en opende zijn ogen weer. Hij wilde nu niet in slaap vallen. De ontmoeting met Moore was nabij en er waren momenteel weinig dingen in zijn leven belangrijker dan dat. Niet om wie John Moore was, maar om wat hij te bieden had.

Het bericht op MojoMerchants was in een vlag van wanhoop geschreven. Rosa was dood, zijn moeder herkende hem niet meer en zijn werk liep vast. Een qubit maken van diamant lukte niet, wat hij ook probeerde. Terwijl het zo'n veelbelovend materiaal leek. Alles was kut. Nachtenlang zat hij in die tijd whiteboards vol te kalken, boeken te lezen of het internet af struinen, op zoek naar aanknopingspunten. Totdat Rhodium in beeld kwam.

'Meneer, ik ga beginnen met dalen', klonk de piloot opeens via de intercom.

Steven opende zijn ogen.

'Maakt u uw gordel weer vast?'

'Doe ik', riep Steven terug. Hij had geen idee of de piloot hem kon horen.

Hij kon zich het moment nog precies voor de geest halen. Het had geleken alsof de woorden op het scherm verbinding maakten met het hypothetische materiaal dat hij zocht. De persoon die beweerde het gezien te hebben, een vluchteling uit Congo, noemde het gloei. Het scheen een erts te zijn dat zijn naam ontleende aan het feit dat het op willekeurige momenten begon te gloeien. Ook leek er een verband te bestaan tussen sommige afzonderlijke delen van het materiaal. Delen die tegelijk oplichtten. Delen die zich soms zelfs op enkele meters afstand van elkaar bevonden. Alsof ze met elkaar communiceerden, beweerde de man. Het probleem was nu dat Steven geen enkel natuurlijk materiaal op aarde kende dat die eigenschappen had. Daarbij was het verhaal afkomstig uit een bron waarvan de betrouwbaarheid betwist kon worden. Op papier klonk het nog best aardig: een blog van een freelance journaliste die verhalen optekende van vluchtelingen in een kamp in Noord-Kenia. Alleen bestond de rest van haar blog uit zwaar gesponsorde reviews van lifestyleproducten, en was de reis naar Kenia betaald door een shampoomerk dat een imago-boost nodig had.

Toch wilde hij heel graag dat het verhaal waar was. Iets te graag, wist hij zelf ergens ook wel. Eerst had hij contact opgenomen met de freelancejournaliste, Sharon van Gaasteren. Alhoewel ze zich vereerd voelde dat Steven interesse had in haar werk kon ze hem niet verder helpen. Ze kon zich de man nauwelijks meer voor de geest halen, laat staan wat hij gezegd had. Waar hij vandaan kwam wist ze ook niet. Ze had gewoon opgeschreven wat hij zei. 'Het klonk wel interessant', wist ze nog te melden. Uiteindelijk had Steven een week vrij genomen en was hij naar het vluchtelingenkamp in Kenia gereisd om te kijken of hij de man, die Joseph Bekele heette, kon vinden. Niemand had daar, twee maanden na het verschijnen van het artikel, van hem gehoord.

Hij voelde hoe het vliegtuig een bocht naar rechts maakte. Het schudde behoorlijk heen en weer. Hij keek weer door een van de ramen. Op de grond waren vrijwel geen oriëntatie punten te vinden. Hij zag vooral wildernis. Bossen, open vlaktes, een enkele rivier. Hoe lang zou de vlucht geweest zijn? Een uur of drie? Hij wist het niet. Hij droeg geen horloge en zijn telefoon lag nog in een plas water achter de Subterranean in Kaapstad. Afgaande op het type vliegtuig en de snelheid die dat zou kunnen bereiken zouden ze nu ergens in de Oostelijke helft van Zuid-Afrika moeten zijn.

Uiteindelijk sloeg het natuurlijk nergens op om op basis van één onbetrouwbare blogpost naar Kenia te gaan. Wat had hij dan verwacht? Dat hij Bekele zo tegen het lijf zou lopen in een vluchtelingenkamp waar meer dan honderdduizend mensen zaten? Het was een dom plan geweest. Eigenlijk was het niet eens een plan. Een impulsieve actie, gedreven door de slechtst mogelijke raadgever: wanhoop.

Toch was hij verder gaan zoeken. Als het materiaal echt bestond, dan moest er toch ergens iets over te vinden zijn. Het leek onwaarschijnlijk dat Joseph Bekele de enige was die er iets van wist. Hij was begonnen met geografische literatuur. Stapels had hij ervan doorgeploegd. Ook de meer obscure titels. Niks. Daarna historische literatuur. Geen succes. Als er al iets stond over Afrika, dan ging het vooral over de op dat moment nog onbekende bron van de Nijl.

Steven zag het vliegtuig nu steeds dichterbij de grond komen. Bebouwing was in geen velden of wegen te bekennen. Er waren groentinten zo ver als hij kon kijken. Waar was hij in godsnaam? Daar was een open stuk grasland dat in tweeën gespleten werd door een rivier. Fuck, daar stonden olifanten! Ze vlogen boven een wildpark! Kruger, dacht hij meteen. In het oosten van het land, op een paar uur

vliegen van Kaapstad? Dat kon best kloppen. Ze vlogen over iets wat leek op een landingsbaan. Onverhard weliswaar, maar het was duidelijk een lang geëgaliseerd stuk grond.

Uiteindelijk was hij toch op een naam gestuit, maar niet bepaald op een plek waar hij op gehoopt had. www.globaltruth.org kon nauwelijks een betrouwbare bron genoemd worden. Op de website, gerund door een Italiaanse complotdenker genaamd Giovanni Di Graziella, stonden artikelen over Illuminati, buitenaards leven en Nieuwe Wereldordes, die uiteraard gefinancierd werden door de familie Rothschild.

Verstopt tussen een hoop onleesbare onzin stond een artikel over de dubieuze rol die sommige tech-bedrijven speelden bij de race om toegang tot bijzondere grondstoffen in de wereld. Steven wist niet zeker of hij uit verveling aan het stuk was begonnen of uit frustratie. In ieder geval was het laat geweest en stond er inmiddels een fles drank op tafel. Maar daar stond het opeens. Bijna aan het einde van het artikel, midden in het slotbetog, verpakt als vraag.

"En wat als een van hen gloei zou vinden in Centraal Afrika, beter bekend onder zijn wetenschappelijke naam Rhodium?"

Het vliegtuig had inmiddels een scherpe bocht gemaakt en was begonnen aan de landing. Steven zag de grond steeds dichterbij komen.

'Meneer?', klonk het weer uit de cabinespeaker. 'Ik ga de landing inzetten. Dit kan wat onstabiel aanvoelen, maar maakt u zich geen zorgen. Alles is onder controle'

Het vliegtuig zwabberde inderdaad van links naar rechts. Soms leek het alsof de punten van de vleugels lager zaten dan het landingsgestel dat ongetwijfeld al uitgeklapt onder het vliegtuig hing.

Bij Spintech wist niemand wat hij aan het doen was. Wat had hij ze moeten vertellen? Dat hij naar een grondstof zocht die hoogstwaarschijnlijk niet bestond, omdat hij dacht dat er werkbare qubits van te maken waren? Zijn collega's waren wetenschappers. Ze hadden weliswaar een open blik, maar waren vooral vatbaar waren voor concrete zaken. Als iets niet bestond was het ook niet interessant. Van Steen zou hem waarschijnlijk vriendelijk doch dringend verzocht hebben om zich te concentreren op het deel van het project dat wel echt was. En daar zou hij gelijk in hebben gehad ook. Van Steen gaf zijn onderzoekers zeker de ruimte, dat moest ook wel bij een experimenteel project als dit, maar te ver buiten de lijnen kleuren werd niet gewaardeerd, laat staan eigenhandig op een andere bladzijde verder gaan. Het vliegtuig kwam met een lichte schok tot stilstand. De motoren

bleven draaiden. Ging hij hier Moore ontmoeten? In de wildernis?

'Meneer', sprak de piloot weer via de speaker. 'Ik ga de deur voor u opendoen. Er staat een auto voor u klaar die u verder naar uw bestemming zal brengen. Ik hoop dat u een prettige vlucht heeft gehad. Tot ziens!'

De deur van het vliegtuig scharnierde langzaam naar beneden en veranderde in een trap. Steven stond op uit zijn stoel, liep naar de uitgang en daalde de trap af.

Het was prachtig weer. De lucht was strakblauw en de zon voelde warm aan. Naast de landingsbaan stond een donkergroene, open landrover op hem te wachten. De chauffeur kwam vriendelijk lachend op hem afgelopen. Hij droeg een kaki-kleurige broek en een bijpassend overhemd, voorzien van het zelfde logo als op de deur van de landrover stond: Ngala Safari Lodge. De chauffeur gaf hem een hand en probeerde met harde stem boven het geluid van de vliegtuigmotoren uit te komen.

'Welkom in Timbavati meneer. Ik hoop dat u een prettige vlucht heeft gehad.'

Hij maakte een uitnodigend gebaar richting auto en begon die richting uit te lopen. Steven liep achter hem aan. De man hield het portier van de landrover voor hem open en maande hem om in te stappen.

'Alstublieft meneer.'

Zelf nam hij plaats achter het stuur en startte de motor. Terwijl ze wegeden over een zandweg die deels parallel aan de landingsbaan liep begon het vliegtuig al weer snelheid te maken om op te stijgen.

'Mijn naam is Dennis Mugakane', ging de man verder toen ze op voldoende afstand van het opstijgende vliegtuig waren. 'Ik werk als gids voor de Ngala Safari Lodge. Er is mij gevraagd om u daarheen te brengen.'

'Fijn', zei Steven maar. 'Bedankt.'

Ze reden door een idyllisch landschap. Halfopen grasland, hier en daar onderbroken door stukken bos. Af en toe zag hij in de verte een rivier, die blijkbaar min of meer de richting van de weg waarop ze reden volgde. Her en der stonden impala's en een keer zag hij op enige afstand een giraffe staan. Hij vroeg zich af of hij de naam John Moore moest laten vallen bij de man achter het stuur. Beter van niet, dacht hij. De afgelopen maanden had hij zich toch vooral op zijn werk geconcentreerd. In eerste instantie omdat er toch een kleine doorbraak in het onderzoek was bij Spintech. Van Steen had het Majorana-fermion

gevonden. Groot nieuws natuurlijk in de natuurkundige wereld, aangezien er tot dan toe alleen een vermoeden was dat het bestond, maar of het bruikbaar was voor een quantumcomputer moest nog blijken. Daar ging het om. Bruikbare, werkende quantumbits op een chip zien te krijgen. Dat was het enige dat telde. In ieder geval kwam het bijbehorende pr-offensief de financiers van Spintech in Silicon Valley niet slecht uit, zeker omdat een lab in Australië een paar weken eerder aangekondigd had te werken aan een chip waar maar liefst 49 qubits op zaten. Het Majorana-deeltje leidde de aandacht af van het feit dat Spintech werkte aan een chip waar nog maar 17 qubits op zaten. Die 17 qubits, laat staan die 49, zouden als werkende chip in een computer, al gigantisch veel meer rekenkracht hebben dan de allersnelste klassieke computer op dit moment, maar 'werken aan' was nog compleet iets anders dan alle complexe problemen te hebben opgelost die nodig waren om daadwerkelijk een quantumcomputer te bouwen.

Aan het Rhodium front viel tegelijkertijd weinig te melden. Giovanni Di Graziella reageerde eerst niet op zijn e-mails (drie stuks, weliswaar binnen anderhalve week verstuurd maar uiterst vriendelijk en respectvol van toon. Veel meer dan de achterdochtige gek verdiende) en haalde vervolgens het stuk van de site af. Steven had weinig trek in een tweede Kenia debacle, dus liet hij www.globaltruth.org even voor wat het was en concentreerde hij zich even op het toevoegen van stikstofatomen aan diamant en het opvullen van de ontstane moleculaire ruimte met elektronen. Maar hoe meer hij Rhodium liet rusten, hoe meer het spul hem achtervolgde.

'We naderen de lodge', zei Dennis, terwijl de landrover een bocht maakte. 'Maar eerst moeten we nog de rivier over'.

Ze reden nu inderdaad in de richting van de rivier. Steven vroeg zich af waar de brug lag, maar naar mate de auto dichterbij de rivier kwam realiseerde hij zich dat die er niet was.

'Maakt u zich geen zorgen meneer'. Dennis leek zijn gedachten te raden. 'Er ligt een spoor van zandzakken in de rivier. Daar rijden we overheen.'

Steven zag het spoor pas toen ze er al bijna bovenop zaten. De rivier was hier breed en ondiep. De oevers bestonden uit brede zandstranden.

'In de regentijd staat de rivier hier bijna een meter hoger', zei Dennis weer. 'Dan is deze route onbegaanbaar.'

Het oversteken van de rivier ging stapvoets. Op sommige plekken stond het water tot aan de deur van de auto. Dennis leek alles onder controle

te hebben. Af en toe keek hij naar links om te kijken of zijn passagier het nog prettig vond. Hoe het hem lukte om de banden op het spoor te houden begreep Steven niet helemaal, aangezien ze nauwelijks zichtbaar waren vanaf de passagiersstoel. De zon stond inmiddels vrij hoog. Zijn T-shirt plakte niet alleen aan zijn rug maar ook aan de zitting.

‘Daar is het’, zei Dennis Mugakane, terwijl hij de S-vormige oprijlaan van de lodge opreed.

Hij wees naar een aarde-kleurige, lemen muur van een kleine twintig meter breed met een rieten dak dat pakweg vijf meter de hoogte in ging. Precies in het midden zat een grote, ronde poort van donker hout die helemaal open stond. Dennis bracht de auto voor de deur tot stilstand. Hij stapte uit en gebaarde Steven om hem te volgen.

Direct achter de deur begon een brede stenen trap naar beneden. Onderaan de trap was het dak zeker tien meter hoog. De andere kant van de ruimte was open, waardoor het leek of je naar een gigantisch schilderij keek. Onder aan de trap een dame met blonde, opgestoken haren stond te wachten op hun komst. Ze droeg een donkerbruin krijstrepen jasje met bijpassende broek. Schoenen met hakken.

‘Welkom, meneer Hofland’, zei ze met een professionele glimlach op haar gezicht. ‘Welkom in de Ngala Safari Lodge. Mijn naam is Ellen Du Toit en ik ben de manager. U kunt ervan uit gaan dat het u tijdens uw verblijf aan niks zal ontbreken. Ik en mijn staf zullen daar persoonlijk voor zorgen.’

‘Dank u’, zei Steven, terwijl hij zich afvroeg wat hier de bedoeling van was.

Waar was Moore? Was dit weer een tussenstation?

‘U zult wel toe zijn aan wat rust. Volgt u mij alstublieft, dan breng ik u naar uw kamer.’

Ze liep weg in de richting van de rand van het platform. Steven keek naar Dennis die naast hem stond. Die gaf met een subtiel hoofdknikje aan dat hij de vrouw in het pak moest volgen. Steven liep haar achterna. Pas toen hij een paar meter van de rand was zag hij dat er nog een trap achter aankwam. Een trap die toegang gaf tot een tweede houten terras, waarop verschillende gedekte tafels stonden. Het tweede terras gaf via trappen en loopbruggen toegang tot verschillende, lager gelegen gedeeltes. Een daarvan bevatte een zwembad, een andere een groot overdekt zitgedeelte. Steven bleef staan bij de rand en keek met enige bewondering naar de manier waarop dit was vormgegeven.

‘Wacht maar tot u de suites ziet’, zei de lodge-manager trots, terwijl ze

de brede houten trap naar het eetgedeelte afliepen. Via een loopbrug kwam net een groepje mensen aangelopen van de linkerkant. Een man met dezelfde kleren aan als Dennis liep voorop. Een gezin met een zootje van een jaar of twaalf en een jong stel volgden hem op de voet. Daarachter liepen twee mannen van in de vijftig waarvan de laatste aan het bellen was. De rij werd gesloten door een vrouw met een hoog afgeknipte spijkerbroek en een groen trainingsjasje. Ze was slank, gespierd en had een mooi gezicht.

'Dit zijn de gasten die deel hebben genomen aan de ochtendsafari. Safari's zijn uiteraard inbegrepen in uw verblijf. De ochtendsafari begint om zes uur en duurt doorgaans tot een uur of elf. Voorafgaand kunt u op dit terras een kop koffie of thee nuttigen en een licht ontbijt. De avondsafari begint om vier uur en duurt tot een uur of half acht.' De groep nam plaats aan een lange tafel. Er werd veel gepraat. Iets met een olifant die op de safari-auto af was komen rennen. De lodge-manager nam een andere loopbrug, naar rechts. Steven liep haar achterna. Ook deze brug had vertakkingen. Terwijl ze er overheen liepen zag hij verschillende trappen omhoog en omlaag lopen. Het was niet overal duidelijk waar ze naar toe gingen.

'Tijdens uw verblijf kunt u uiteraard gebruik maken van al onze faciliteiten. Er is een spa, een yogaruimte, een massageruimte en een grote bibliotheek. Ook is er een aanzienlijke wijnkelder met een aantal wijnen waar we erg trots op zijn. Mocht u wijn willen proeven, dan staat onze sommelier tot uw beschikking. Voor een yogales of massage kunt u een afspraak boeken bij de receptie.' De loopbrug nam een bocht met de helling waartegen het eerste gedeelte van de lodge gebouwd was mee. Dit gaf toegang tot een heel ander gedeelte van de lodge.

'Hier komen we bij de gastenverblijven. Zoals u ziet ligt de Ngala Safari Lodge midden in de natuur. Dat betekent dat wilde dieren in principe vrijelijk over het terrein kunnen bewegen. Zo kan het voorkomen dat er olifanten uit uw zwembad drinken of nijlpaarden langs uw veranda scharrelen. Het is belangrijk dat u altijd afstand houdt tot de dieren. Blijf rustig en raak niet in paniek. Als u zich oncomfortabel voelt bij een bepaalde situatie kunt u altijd met de receptie bellen, dan sturen wij een gids.' Aan de linkerkant van de loopbrug waren her en der kleinere loopbruggen geplaatst die toegang gaven tot de gastenverblijven. Steven telde er zes in totaal. De laatste bleek voor hem te zijn. De lodge-

manager ging hem voor. Een grote, massief houten deur gaf toegang tot een hal die ruimer was dan zijn hele huis.

'Dit is de Stanley suite', zei de vrouw. 'U vindt hier diverse negentiende-eeuwse stijlelementen terug, om het gevoel van de eerste Europese ontdekkingsreizigers op het continent zoveel mogelijk over te brengen. Daarnaast is de suite van alle moderne gemakken voorzien zoals Wifi en airco. Ook is er een eigen bar met een uitgekiende selectie alcoholische dranken.'

De hal gaf toegang tot een woonkamer met een ruim zitgedeelte, een eetgedeelte en een studeergedeelte. Alles was uitgevoerd in donker, rijkelijk gedecoreerd hout en grijze leisteen. Bijna de helft van de kamer bestond uit glazen wanden die op verschillende plaatsen openslaande deuren hadden die toegang gaven tot een grote veranda. Daarin was een zwembad verzonken.

'Hiernaast vindt u nog een badkamer, een slaapkamer een ontspanningsruimte en een sauna. Mocht u nog vragen hebben, dan kunt u zich tot mij of tot een van de andere personeelsleden wenden.' Steven keek de vrouw aan. Hij schatte haar ergens in de veertig. Goed verzorgd. Een vriendelijk maar niet al te opvallend gezicht. Perfect voor een baan als deze.

'Mevrouw', begon Steven. 'Het klinkt allemaal prachtig, maar ik ben hier niet gekomen om beesten te bekijken of me onder te dompelen in luxe. Ik wil graag weten wanneer ik de man kan spreken die mij hier gebracht heeft.'

De vrouw glimlachte.

'Dat begrijp ik', zei ze. 'Maar daar kan ik helaas niks over zeggen. Als meneer Moore tijd voor u heeft zullen we u onmiddellijk naar hem toebrengen. Wanneer dat is weet hij alleen.'

'O', zei Steven. Deze dame wist dus waarvoor hij hier was. En toch werd hij behandeld als een normale gast. De vrouw maakte aanstalten om te vertrekken.

'Voor dat ik het vergeet', zei ze nog terwijl ze in de deuropening stond. 'We zijn zo vrij geweest om uw spullen alvast in te ruimen. Uw kleren vindt u in de kast van u slaapkamer. Uw laptop, telefoon, portemonnee en reisdocumenten liggen daar op het bureau. Prettige dag nog'. Met een zachte tik viel de deur achter haar in het slot.

5.

Timbavati Private Game Reserve, Zuid-Afrika

Een moment had hij geen idee waar hij was. Hij lag op een groot bed, tussen een stapel kussens. Een verkoelende wind waaide door de ruimte. Er vielen zonnestralen door het raam. Ergens klonk een bliepend geluid. Hij ging rechtop zitten en keek om zich heen. Toen kwam het. De Ngala Safari Lodge. Hij rolde van het bed af en begon te lopen.

De telefoon stond op het bureau in de hoek en zag eruit alsof Alexander Bell hem persoonlijk gebouwd had. Zijn laptop lag ernaast, net als zijn paspoort en zijn portemonnee. Terwijl hij in de Subterranean was hadden ze ingebroken in zijn Airbnb appartement en alles meegenomen. Nog voordat hij in het vliegtuig zat waren zijn spullen waarschijnlijk al in Timbavati. Waarom? Hoe lang wilde Moore hem hier hebben? Zelfs zijn mobiel hadden ze uit de plas water achter de club gevestigd en opgelapt. Alhoewel, niet helemaal, had hij gezien. Alles wat in de telefoon stond, telefoonnummers, apps, email, was inderdaad van hem. Het was hetzelfde model, van de dezelfde leeftijd. Er zaten zelfs gebruikssporen op. Toch was het een andere telefoon. Een grote kras die linksonder op het scherm zat ontbrak.

'Hallo?', zei Steven, terwijl hij de hoorn tegen zijn oor zette.

'Het is tijd', hoorde hij een stem zeggen. Het was Dennis, de chauffeur van vanochtend.

'Meneer Moore kan u nu ontvangen. Ik sta over twee minuten bij u voor de deur. Zorg dat u klaar staat'

De verbinding werd verbroken.

Snel liep hij weer terug naar de slaapkamer. Nadat de lodge-manager hem had achtergelaten was hij gaan douchen en in bed gaan liggen. Hij was kapot. Voor zijn gevoel had hij niet lang geslapen.

Hij deed de deur van de grote houten kast open en zag dat zijn kleren stak gevouwen op de planken lagen. Snel trok hij een broek en een T-shirt aan. Ook pakte hij een trui, voor de zekerheid. Hoe laat was het eigenlijk? Was het hier koud 's avonds? Hij was nog bezig met het strikken van zijn veters toen hij iemand op de deur hoorde kloppen. Is er een keycard die ik mee moet nemen, dacht hij nog toen hij achter Dennis aan naar buiten liep? Ja dus. Net voor de deur in het slot viel